

[Honoré]

se ordførere synes at ville sige, at kristeligt folkepartis forslag begrænser ytringsfriheden, altså er det forkert. Men pressens ytringsfrihed er jo begrænset, den er begrænset af den paragraf i straffeloven, som omhandler privatlivets fred. Vi prøver her på at gøre straffelovens paragraf om privatlivets fred effektiv på det pressemæssige område, for det synes vi ikke at den er, og jeg synes da, at læsning af presse og ugeblade viser, at den ikke fungerer, som den skal.

Det tredje spørgsmål, man kan stille, er: når nu der er så megen omtale af privatlivets forhold i dagspresse og ugepresse, er det så i grunden blot mediesøgende personer, der gerne kommer til for at plapre ud om, hvordan de har det med konen og børnene og penge og tøj og alt sådan noget? Er det kun dem, der er tale om, de, som lever af det? Det syntes hr. Jimmy Stahr stort set at mene. Der er ikke noget problem, de folk længes jo efter at komme i pressen. Ja men det er bare ikke sagen. Der er en hel del mennesker, som imod deres vilje bliver hængt ud eller bliver omtalt, får deres privatliv udstillet for offentligheden. Det er deres problem, vi ønsker at tage op. For dem, som selv er interesserede i at komme i aviserne og bladene, er der ikke noget problem. Men det er dem, som mod deres vilje bliver ofre for bladenes krænkelser af privatlivets fred, der så at sige er adressaten for vort lovforslag.

Et fjerde spørgsmål er: er det muligt at afgrænse, hvad der hører ind under en lovstridig krænkelser af privatlivets fred, og hvad der bare er sådan almindeligt berettigede oplysninger om, hvad der rører sig rundt omkring? Det må altså være muligt, siden der er tale om krænkelser af privatlivets fred i straffelovens forstand. Det vil sige, at en afgrænsning er mulig, så med hensyn til al den snak om, at det kan vi ikke afgrænse, må man sige, at så kunne vi lige så godt stryge denne paragraf i straffeloven. Der synes jeg er en meget alvorlig inkonsekvens hos flere af ordførerne. Hvordan den afgrænsning så skal finde sted, om den skal finde sted ved domspraksis eller ved en præciserende lovgivning eller cirkulærer, eller hvad ved jeg, ved jeg ikke, men selvfølgelig må man da kunne afgrænse det.

Det femte spørgsmål er: er de nuværende sanktionsmuligheder for krænkelser af privatlivets fred for pressens vedkommende til-

strækkelige? Det er jo det spørgsmål, vi har taget op i den sidste del af vores forslag. Der var jeg meget glad ved at høre, at flere af ordførerne var meget opmærksomme på det problem. Det er et problem, vi har taget op i tidligere lovforslag vedrørende presselovgivning fra kristeligt folkepartis side, bl. a. dette med, at det var udgiverne, der skulle gøres økonomisk ansvarlige, som også fru Annelise Gotfredsen var inde på det. Her har vi altså gjort det på den måde, at vi skærper sanktionerne ved at gøre sanktionernes størrelse afhængig af oplagets størrelse.

Det var fem af de problemer, som vi synes må tages op i en lovgivning, fordi forholdene er utilfredsstillende for øjeblikket. Jeg vil ikke sige, at den måde, vi har taget dem op på, er den eneste mulige, og at det ikke kan gøres bedre. Vi vil da gerne høre, om de, som er interesseret i problematikken omkring disse ting, og som ønsker at gøre noget ved det, kan foreslå noget bedre, og vi vil da være meget åbne over for sådan nogle forslag.

Jens Møller (KrF):

Det er en udtalelse fra hr. Ib Christensen, der kalder mig herop. Han sagde, at beskyttelsen af privatlivets fred er god nok. Jeg mener ikke, det er rigtigt.

Det er jo ikke første gang, kristeligt folkeparti har haft et lovforslag af denne art fremme, det er sket nogle gange. Det har naturligvis medført, at vi har fået henvendelser fra masser af mennesker ud over landet, som har følt, at beskyttelsen af deres privatliv ikke var god nok, som har følt, at de er blevet hængt ud og udnyttet af visse dele af pressen.

Når man så har spurgt dem, hvorfor de så ikke gør noget ved det, hvorfor de ikke rejser sag imod bladene, så kommer der et ganske konstant svar: det nytter ikke noget; vi skal slæbes igennem en retssag med alt, hvad der hænger i, og hvis vi vinder den, får bladet en bøde på 8.000-10.000 kr., hvis vi er heldige, og det er de ganske ligeglade med. Tværtimod, mange af bladene føler bare, at de får ekstra reklame, fordi de har fået denne bøde. Derfor gør vi ikke noget ved det. Det er ikke få mennesker, jeg har talt med, som har været ude for disse ting.

For øvrigt gælder det samme medlemmer af dette ting. Det har været ganske ejendom-